

Враз з ним панотчики прийдуть,
Жалібну пісню заведуть,
Водов покроплять, підкадять
І хробакам відтак дадуть.
Но слів не буде йти їм в лад,
Кадило їх не щире тож,
Похвала їх — побожна лож,
І справедливо! Адже се
Душа страх грішная була,
Без бога, без святих жила
Та й не покаявшись зійшла
Зо світу. Та найгірше те,
Що ти, о грішная душе,

Так бідно вмерла, що й на сміх
Панотчикам нема що взвать.
А се тяжкий, небого, гріх!
Се так значить, як ошукать
По смерті ближніх! Ну, піймеш:
За се до царства не підеш!..